"תיתכן מציאות של נביא שקר"

"בדבר מלכות" (מאמרי חסידות, שיחות ואגרות קודש של הרבי מלובביץ' זי"ע) **לשרשת ראה שעברה, מוצאת שיחה** (בלתי מוגהת) של הרבי **משנת תשכ"ו**, מברכים חודש אלול. למשב הדיבור, זוהי השיחה היחידה שניתנו לה פרסום באמצעות מקור־משמר בחב"ד, ושבמהלכה מתייחס הרבי למדינת ישראל הצעירה.

מפתיע ביותר עיתוי הפרסום.

"יתכנה בהפירוש ראלקים אחרים" נבלל גם עניין השיתוף. **שתרי בני ישראל מוזהרים על השיתוף** (ורק בני נח אינם מזהרים עליו).

"**ענין השיתוף הוא שמשתמשים להקב"ה עניין נוסף, רעל דרך זה בונעץ לתורה שהיא 'תורה אחת' משום שהקב"ה הוא הרי אחד - שמשותפים לתורה עניין נוסף.**

"**חזנמה לדבר: הדין שאסור לנשק בניו וקטנים בבית הכנסת, והיינו, שאף ש'אהבת לדעך כמוך' היא מצוה־בן התורה והענין ד'רחמי אב על הבן' הוא דין בתורה (בבי הבא במחת־ רת), אעפ"כ כשאדם נמצא בבית הכנסת שהוא המקום לאהבת ה' - אסור לשתף בזה עניין נוסף.**

"**כלומר: אף שלעת עתה מניח הוא מקום גם להקב"ה ולתורתו - פ"ם, מכיוון שמשתוף בזה גם עניין נוסף, הרי זה תח־ חלה לכך שבסופו של רבי ישליך רח"ל לגמרי את הקב"ה מאזורי הדלת.

"ובפרט שגם כאשר מניח מקום לתורה הרי זה באופן שהוא מקבל את התורה באופן המתאים לרצונו שלו, רק את העניינים הכדאיים עבורו, למחצה לשליש ולרביע (ראהלב תורה, ריש פערשל תורה") וכו', הרי וראי שזוהי התחלה לע־ זיבת התורה לגמרי (ראפטרעסן אינגאנצן פון תורה") רח"ל. וכמאמר הגמרא היום אומר לו עשר בר, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה".

"ובפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שכאשר פונשים אדם תועה במעבה היער, הרי אין עניינו שקפץ מביתו ישירות למעבה היער. אלא בתחילה הלך בדרך המלך, אחר־כך סטה מדרך המלך בפסיעה אחת, ואחר־כך הוסיף לסטות על פסיעתו בפ־ סיעה אחר פסיעה וכפופו של רבר הרי כשם שבקדישה כך פורשה ופרוסה מצטרפת לחשבון גדול. כן הוא גם בצד השני, שבכל פסיעה ופסיעה מצטרפת, עד שבסופו של רבר תועה במעבה היער.

"וכפי שראנו במוחש בהנהגת הצדיקים והבייתוסים, שהרי תחלה היתה בכך שלא שמעו להוראות החכמים שב"ר־ אחרי־כך הלכו ונתרחקו יותר ויותר. עד שיצאו מכלל יש־ ראל הקדושים הי"ד, ובודאי שאריות הפלימה, שארית יש־ ראל - עשו תשובה ובפרט בחודש אלול - תשובה שלמה ות־ שובה עילאה. באופן שיזדנות נעשו לו (לא רק כשגגות, אלא גם) כזכויות.

"יש להוסיף בזה - אפילו בנוגע לנביא השקר עצמו שכ־ נ"ל יש ענוש. יריע שעניין העונשים אינו בשביל העונש בלבד אלא בשביל הדיבוק שנעשה על ידם, כמ"ש 'ונלקה אחיך'. כשלקה הרי הוא באחיך, ואפילו בעונשי מיתות - הרי אפרי ז"ל ביום הזה אתה עכרי, 'אי אתה עכרי לעולם הבא' היינו ש'ביום הזה אתה עכרי' (עניין העונש) הוא בש־ ביל שיהי' אי אתה עכרי לעולם הבא' (עניי הזיכוך), הרי 'כל המוסיף מתודיך: כדי שיהי אצלם עניי הזיכוך.

"ויען, בזמן רוד הרי ד' מיתות בסלו, ורק דין ד' מיתות לא בסלי ויכיהי שכן, הרי מזכן בפשיטות, שמאחר שכל בני ישראל הם קטנה אחת, אף התעוררות של אדם מישראל יכולה לעורר גם על הזולת, בפשל האיברים, שכאשר ישנו חולי באבר א', הנה לפעמים שמרפאים אבר זה עצמו, ולפע־ מים מרפאים אותו על ידי הוספת חיות באבר אחר.

"ואכן"כ כאשר כמה וכמה מישראל יוד מתעוררים לע־ בודת התפילה, ליוחד התורה ויקיום המצוות, הרי בודאי שזה רבר פועל על כל בני ישראל בכל קצוי תבל.

"ומזה מכל האמור לעיל ראשית, אין לעשות עניינים שעיר ירב יהי נתינת מקום למחשבה שמסכימים עם ה'שיקור' ישיניהם בתורה. עשר ליפך התורה, אפילו אם ישנם מתחים.

"שנית, יש להוסיף ברבים ש'שיקור' זו היא עניין של 'אלר־ קים אחרים' שכלא לא תשמע אל דברי הנביא ההוא.

"ונוסף לזה, שאפילו נביא השקר עצמו - אין להתייאש ממנו שהרי אין ייתייאש מקום אדם מישראל אלא יש לקי־ עוי שיעשה תשובה. יהתחלה עליידי התעוררות עצמו. כנ"ל במשל האברים.

"יהרי זהו תוכן עבודתו של משיח - "ירמוז כל ישראל ליהיי בני יחיזוק בדקה". מבלי לשאלם אם רצונם בכך. עד כאן

מחצרות אדמו"רים וחסידים

"לא יאונה לצדיק כל אוון"

כידוע בכך, סה הגאון רבי שלמה היזמן זצ"ל בי רבנו עקיבא איגר זצ"ל שהה באכסניה במינסק לינל נישואי אחד מבניו, ובליל שבת קודש תמה: "כמה חשוך כאן!"

השתתו כולם, שכן האכסניה מוארת היתה בהמון נרות.

"חקרו ודרשו, והובהר שכאשר שהו בבית הכנסת, בא פרץ רוח וכיבה כל הנרות, חרף בעל האכסניה לכבודם של האורחים ולשונינתן של האכסניה, לא עמד בניסיון והורה לנברי להדליק את הנרות.

והבינו, מדוע לא ראה הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל מאור מד...

(**מאורן של ישראל ח"ב מ' קמ"ו**)

●

הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל, ביקר אצל רזין נברי בעיר פוזנא. כיבדו בכוס חלב, ונמנע מלשתות. הסביר שחקמנו אסרו חלב שחלבו נברי, שמא עירב בו חלב סמא.

"אם אבטיח לכבודי שבעודי יש פרות בלבד, יאמין למלתי?" חקר הרזין.

"דברי רים מעלתו נאמנים עלי, והחלב אסור עלי", ענה הגאון.

בעם האציל: "אם בן נעשוייתם שלא לתת אמון בהבט חות נברים?" קרא לרזיעה עדרי וישאלה: "אמור, הזלבת בע־ צמך את הפרות?"

"כך, השיב, יפניו תורני.

"מדוע נבעתת". חקר הרזין.

"לא יידעתי שהשעם יורגש בחלב". נמנם. "חלבתי את הכמות היומית, ופרה אחת בעטה בכלי. פחדתי שיירגש מחסרי ייאשימוני. לפיכך מיהרתי לביתי וחלבתי את אתר ני. עירבתי את חלבה בחלב הפרות, כדי שלא תחסר הכמות הרגילה".

חפרו פני הרזין, וביקש סליחת הגאון.

(**מאורן של ישראל ח"ב מ' מז**)

●

ובאותו עניין, סה הגאון רבי זאב וולף רזנגרטן שליט"א, שכאשר אושפז הגאון רבי מרדכי פוגרמנסקי זצ"ל בבית חולים בשוויין ושהה שם כמה ימים, סה בב־ דרך אגב שיא ראה אחיות במחלקה:

(**מדברות והנהגות לבית ברסלב, בא, קמ' רי"ב**)

●

בעת מלחמת תש"ח, במצור על ירושלים, היה הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל בעל "אבן האזל" זקוק מאוד לחלב, שלא היה בנמצא. בקושי רב הצליחו להשיג עבורו מעט חלב. אך ראה עקא, רבי איסר זלמן להרשין מאוד משתיית משקים מגולים בדעת הגר"א זצ"ל. ובחלב זה היה חשש גילוי, מכיוון שהחלב היה נחוץ לרפואתו, יענייו הגילוי הוא הנהגת חומרא, החי לישו שלא לפלות את הדבר. העמידו את החלב על האש להרתיחו. האדם שעמד לידו נקרא לצאת החוצה והח־ מדמה מלשנב, והחלב רתח ורתח, נלש והתאדה. וידי לשלא.